

Mijn grootvader, Welby Lloyd Patterson, werd geboren op 10 Juni 1922 in Ohsweken, een dorp van the Six Nations of the Grand River Reservation, Brantford, Ontario. Zijn ouders waren Thomas en Sarah Patterson.

Hij was één van de 10 kinderen - Wesley, Elias, Thomas, Melita, Hazell, Mable, Diana, Agnes en Laura - en woonde in het Mohawk Reservaat in Brantford, dat bij op 18 jarige leeftijd verliet. Zijn vader was landbouwer en Welby had tot die tijd bij hem op het landbouwbedrijf gewerkt. Nadat hij enige tijd besteedde aan het professioneel spelen van lacrosse, ging hij stage lopen bij Republic Steel and Bethlehem Steel in Buffalo, New York en werd er aansluitend staalarbeider daar waar Thomas Snr toen ook woonde.

Hij ging op 29 Januari 1943 in dienst en voltooide de basis opleiding bij Kamp Borden, Ontario. Op zijn persoonlijke kaart in zijn militair dossier staat een lijst met zijn hobby's zoals zwemmen, jagen, vissen, basketbal, IJshockey en lacrosse en dat hij Engels, Mohawk en Tuscacora sprak.

In zijn toelatingsdocumenten, merkt men op dat hij *`vrolijk is, een goed karakter heeft, lang en fijn gebouwd is, professioneel lacrosse gespeeld heeft en strijdvaardig is. Hij is goed opgeleid, enthousiast en geïnteresseerd om meer te leren. Hij is evenwichtig, zegt dat hij een regelmatige kerkganger was en dat hij in het kerkkoor zong. Hij is stil, gereserveerd, heeft een juiste waardigheid en zou het goed moeten gaan doen. Men merkt ook op dat hij en zijn broer een motor, merk Harley-Davidson bezitten en dat hij een aantal jaren die motor heeft bereden en dat hij dan ook het enthousiasme en de waakzaamheid heeft om een goede motorrijder te worden.* Hart verscheurend is zijn antwoord op de vraag wat zijn reden is om toe te treden tot het leger, hij schreef „avontuur”.

Na de voltooiing van zijn basisopleiding kwam hij in September 1943 in het Verenigd Koninkrijk aan. In oktober, sloot hij zich aan bij de `C compagnie` van de Argyll & Sutherland Highlanders of Canada, (Prinses Louise), R.C.I.C als schutter en motorrijder.

Daar ontmoette Welby vervolgens mijn oma, Thomasina (Ina), tijdens een dansavond in Glasgow. Zij werden verliefd en waren van plan om na de oorlog te trouwen.

Op 21 Juli 1944, landde de C compagnie in Frankrijk en in Augustus 1944 werden ze onmiddellijk ingezet in de verschrikkelijke strijd in de slag om Falaise, en gingen door met de gevechten bij Moerbrugge, aan de Schelde en het Kappelsche Veer. Daarna gingen ze al vechtend verder in meer oostelijke richting, in het Hochwald en tot voorbij Friesoythe, Duitsland.

Op 9 September 1944, werd de C compagnie belast met het verdedigen van het bruggenhoofd over het Kanaal van Gent in Moerbrugge in het zicht van drie bataljons Duitsers. De regimentsverslagen vertellen dat *'het onmogelijk is om je voor te stellen hoe het er op 9 september in Moerbrugge aan toe ging, Het moet zijn geweest zoals je denkt dat in de hel het er uit zal zien.* Het was hier dat Welby zijn Militaire Medaille voor heldendom kreeg - het citaat luidt:

'In de nacht van 9 September 1944, had een infanterie eenheid met andere eenheden succesvol een klein bruggenhoofd over het kanaal in Moerbrugge, België opgezet. De vijand ging met volle sterkte in de tegenaanval en handelend op eigen initiatief, baande korporaal Patterson zich een weg door de intense mortier- en machinegeweer vuurzee om in een positie achter twee boomstronken te komen en van daar dat hij drie uur, onverschrokken en met verwoestende nauwkeurigheid de vijand beschoot zodat deze niet effectief in de tegenaanval kon gaan. De moed, het initiatief en de volledige veronachtzaming van zijn persoonlijke veiligheid, die door korporaal Patterson werden getoond waren ongetwijfeld de oorzaak van het herhaaldelijk mislukken van de vijandelijke aanvallen op de positie van zijn eenheid'.

Hij was de eerste van het Six Nations Reservaat die een Militaire Medaille in de 2^e Wereld Oorlog kreeg.

Welby werd gewond in September 1944 en werd naar het Verenigd Koninkrijk teruggestuurd voor behandeling en om te herstellen. Hij keerde zo gauw hij kon terug naar Glasgow om Ina te bezoeken .

Hij werd in Januari 1945 teruggestuurd naar Europa en streed met zijn eenheid door tot in Duitsland.

Hij werd tragisch genoeg gedood op 16 April 1945 in Friesoythe, Duitsland. Uit het Argyll & Sutherland Highlanders of Canada dagboek: *De 'Argyll' slachtoffers waren in aantallen beperkt, maar die werden gedood waren praktisch onvervangbaar. Korporaal Patterson, die de Militaire Medaille in Moerbrugge had gekregen werd gedood door een sluipschutter terwijl hij mee hielp om een houten brug over de rivier de 'Soeste' te plaatsen. Met zijn commandant, Lt. Col. Frederick E Wigle, en de soldaten Brown en French werd hij begraven in een klein, afgeschermd perceel op de oever van de rivier de Soeste, waar de belangrijkste toevoerweg Friesoythe binnenkomt.*

Aangezien zij niet zijn nauwste verwante was, hoorde Ina het nieuws van de dood van Welby van één van zijn zusters. Zij was zwanger van zijn zoon en toen hij geboren was, gaf zij hem de naam die zijn vader had gewild, Richard Welby.

Mijn grootmoeder was gek op mijn vader, die sprekend op zijn vader Welby leek, alhoewel hij zijn hele leven door iedereen Ricky werd genoemd, noemde zij hem altijd bij de naam die zijn vader had gewild.

Aangezien de families te druk met zichzelf waren, werd het verhaal van Welby pas in 1994 verteld. Tot dan was mijn grootmoeder diverse keren verhuisd en daardoor waren alle brieven en foto's van Welby zoek geraakt. Echter zij vertelde mijn vader iedere keer als zij hem zag lopen dat hij zich net als zijn vader bewoog omdat hij de zelfde loop had en ook nog de zelfde manieren.

Wegens gebrek aan informatie zagen we voor het eerst in april 2012 bijgaande foto en de maanden daarna hadden we contact met verspreid wonende familie in Canada. Zij waren vriendelijk en gastvrij voor ons. Ofschoon niemand van de broers of zussen van Welby nog leefden toen we onze familie contacten, waren ze hem nooit vergeten en werd tenminste een lid van de familie naar hem vernoemd. Elk jaar wordt er op Remembrance day, ter ere van hem en van zijn familieleden Carl en Lee een krans gelegd bij het oorlogsmonument van de Six Nation-Mississauga in Ohsweken.

Zoals u kunt zien, hebben de kronen hierboven in het midden zogenaamde droomvangers. Deze droomvangers kwamen in de stam Objiwe (van Chippewa) voor en werden gewoonlijk boven het bed van iemand gehangen om slechte dromen op te vangen. Aangezien zij slechte dromen die in de nachtlucht zweven doorsturen en alleen goede dromen aan de dwarsbalk er onder vast pinnen, zodat de slechte dromen in het ochtend verdwijnen.

Ik kreeg veel hulp bij mijn online onderzoek van Geoffrey Moyer van de Brandfort bibliotheek in Ohsweken.

Het meest interessante artikel dat hij vond was geschreven door iemand uit Saskatchewan en is in een plaatselijke krant verschenen. Deze veteraan had samen met Welby gediend en heeft hem ook in zijn verhaal genoemd.

Toen ik op You Tube de film zag van de kaarsjesceremonie op Kerstavond op de begraafplaats te Holten, moest ik huilen. Ik kan u niet vertellen hoe veel het ons doet dat deze herdenking ieder jaar plaatsvindt en hoe ik de bevolking van Holten daar voor bedank. We zijn ook dank verschuldigd aan de mensen die ieder graf in Holten hebben gefotografeerd en vervolgens op internet hebben gezet, zodat familieleden van deze soldaten over de hele wereld hun laatste rustplaats kunnen zien.

Alhoewel mijn vader zijn vader niet gekend heeft, heeft hij wel de zelfde uitstraling, liefde voor motoren en zijn werk in de staalbouw bij de scheepswerven in Glasgow. Bovendien deelt hij zijn liefde voor de natuur. Mijn grootvader heeft nooit zijn zoon, schoondochter, kleinkinderen of achterkleinkinderen ontmoet, maar desalniettemin speelt hij een belangrijke rol in ons leven. Wij zijn heel trots op hem en de band met onze Canadese familie en hun tradities.

Wij zullen hem nooit vergeten!!

Wendy Johnson april 2015 (kleindochter)